

Arrest

nr. 269 568 van 9 maart 2022
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 november 2021 tot niet-inoverwegingname en houdende bevel tot terugbrenging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. YILMAZ verschijnt voor verzoekster en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2019 dient verzoekster een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse neef. Op 9 september 2019 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 oktober 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse neef. Op 30 januari 2020 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 maart 2020 dient verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse neef. Op 14 juli 2020 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 augustus 2020 dient verzoekster een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse neef. Op 13 november 2020 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd aan verzoekster (bijlage 13sexies).

Op 3 februari 2021 wordt een bevel tot terugbrenging van verzoeksters minderjarige dochter (bijlage 38) afgeleverd aan verzoekster.

Bij arrest nr. 251 462 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 23 maart 2021 wordt het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 13 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verworpen. Bij arrest nr. 254 950 van 23 maart 2021 wordt het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 13 november 2020 houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar verworpen.

Op 22 oktober 2021 dient verzoekster een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse neef. Bij beslissing van 5 november 2021 wordt deze aanvraag geweigerd en wordt tevens een bevel tot terugbrenging van haar minderjarige dochter (bijlage 38) afgeleverd. Dit zijn de bestreden beslissingen:

"C, O.
Nationaliteit Marokko
Geboren op (...)1979
Verblijvende te xxx 2170 ANTWERPEN
NN. xxx

U en uw minderjarige dochter (C. C. geboren op (...)2007) vroegen op 22.10.2021 gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1 van de wet van 1515 12.1980, met uw neef, zijnde M.C.M., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België.

U bent tijdelijk van dit recht ontszegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 3 jaar genomen op 13.11.2020 en u op 17.11.2020 per aangetekend schrijven betekend. U diende geen verzoek tot nietigverklaring van dit inreisverbod in.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw neef waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw neef. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

U diende voorafgaandelijk aan deze aanvraag al 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met deze Spaanse neef. Deze aanvragen, ingediend op 14.03.2019, 22.10.2019, 11.03.2020, en 18.08.2020 werden geweigerd op 09.09 2019, 30.01.2020, 14.07.2020 en op 13.11.2020. U ging geen enkele keer in beroep tegen deze weigeringen. Voor uw dochter diende u reeds 01.09.2020 een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde

Spaanse neef. Deze aanvraag werd op 03.02.2021 geweigerd. Voor U misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

U bent een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat u ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van uw in België verblijvende neef. Nergens uit het dossier blijkt dat u daar niet toe in staat zou zijn.

Het feit dat uw minderjarige dochter C.i sedert september 2018 in België naar school gaat (1e secundair technisch onderwijs) staat een terugkeer naar Marokko van u en uw dochter niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140) Uw kind heeft de mogelijkheid haar studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125.845 van 20 juni 2014) alsook daar haar hobbies uit te oefenen. U toont niet aan dat een terugkeer naar uw land van herkomst een verstorend effect zou hebben op uw kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op uw precair verblijf in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van uw kind om niet van u te worden gescheiden. Dit impliceert dat wanneer u in België niet tot een verblijf bent toegelaten of gemachtigd en u het Rijk dient te verlaten, u zich hierbij dient te laten vergezellen door uw minderjarig kind teneinde de belangen van dit kind en de gezinseenheid niet te schaden.

U werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 30.06.2021 en bracht geen elementen aan die een mogelijke schending van artikel 3 EVRM aantonen. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient u aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

U bracht evenmin elementen aan die bewijzen dat u of uw dochter aan een ziekte lijden die jullie belemmert terug te keren naar het land van herkomst. U sprak enkel over stress en depressie. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Tijdens het gesprek van 30.06.2021 verklaarde U ook dat uw echtgenoot illegaal in Spanje verblijft en dat u dagelijks in contact staat met hem. Hij kan dus eveneens met u en uw dochter terugkeren naar Marokko. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

U ging niet in op één van de volgende uitnodigingen voor een opvolggesprek op 08.09.2021 en op 29.09.2021.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw neef met zich meebrengt en hem er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de niet inoverwegingname van uw aanvraag van 22.10.2021 rechtvaardigt.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook aan het inreisverbod van 13.11.2020, u betekend op 17.11.2020."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene

rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en verzoeksters rechten van verdediging, van artikel 20 van het VWEU en de arresten Ouhrami en J.Z. Verzoekster stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

"(...) Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Artikel 52. § 2, aanhef en 6°b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis. § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult."

Verzoekster haar aanvraag werd niet in overweging genomen door verwerende partij omdat verzoekster het voorwerp zou uitmaken van een inreisverbod. Verzoekster heeft België nooit verlaten. Hierdoor kan het inreisverbod niet in werking treden. Verzoeksters afspraak bij de gemeente werd geannuleerd en daardoor kon ze haar dossier niet vervolledigen. Een inreisverbod mag niet belemmeren dat haar aanvraag in overweging wordt genomen. Bovendien is het zo dat verzoekster financieel volledig ten laste was in Marokko van de Spaanse neef. Zij heeft nooit gewerkt en heeft geen inkomen. Haar minderjarige dochter werd daadwerkelijk onderhouden door de Spaanse neef. De door verzoekster voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat zij zowel financieel als materieel afhankelijk is van haar Spaanse neef. De gemachtigde moet met alle elementen van het dossier rekening houden. Het Hof van Justitie definieert de notie van het ten laste zijn als de feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Belgische referentiepersoon. Verzoeker wijst erop dat de Raad deze interpretatie ook toepast voor beslissingen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het bewijs van zijn onvermogen verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad waarin is gesteld, aangaande het argument dat niet is aangetoond dat de betrokkene niet in het bezit is van mobiele of immobiele goederen, dat de voorgelegde stukken de financiële afhankelijkheid trachten aan te tonen en er in het administratief dossier geen enkel element is dat de gemachtigde kan toestaan dat de betrokkene van andere bronnen kan genieten. Bijkomend blijkt dat de gemachtigde ook de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet heeft aangenomen. De gemachtigde stelt dat er door verzoekster niet redelijkerwijs betwist kan worden dat een verklaring op eer een gesolliciteerd karakter heeft waarvan de feitelijke en waarachtigheid niet kunnen worden getoetst. Verzoekster heeft reeds de inspanning heeft geleverd aan te tonen dat hij in Marokko geen belastingen op inkomsten diende te betalen. Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip "ten laste" zijn in hoofdzake een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoon. Ten overvloede blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27). De motivering is onevenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd. Verzoekster kan niet nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Het middel is in die mate gegrond."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat hij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op 13 november 2020 verzoeksters vierde aanvraag om gezinshereniging met haar Spaanse neef heeft geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd aan verzoekster. De beroepen tegen voormelde beslissingen werden verworpen bij arrest nr. 251 462 en arrest nr. 254 950 van 23 maart 2021.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat om het verblijfsrecht op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet ten gronde te kunnen genieten, niet enkel moet voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden van deze wetsbepaling, maar dat de aanvrager ook moet beschikken over het recht op binnenkomst in België. De gemachtigde stelt dat dit laatste niet het geval is omdat verzoekster onder de gelding van een inreisverbod voor drie jaar valt.

Verzoekster betwist niet dat haar op 13 november 2020 een inreisverbod met een duur van drie jaar werd opgelegd, dat dit inreisverbod definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en van kracht is en dat dit impliceert dat haar momenteel tijdelijk het recht op binnenkomst en verblijf is ontzegd. Verzoekster betoogt dat zij België nooit heeft verlaten. Hierdoor kan volgens verzoekster het inreisverbod niet in werking treden. Een inreisverbod mag geen belemmering vormen voor de behandeling van haar aanvraag stelt verzoekster.

Dit standpunt van verzoekster wordt verworpen door de Raad van State in het arrest nr. 247.370 van 3 april 2020 en de arresten 249.734 en 249.735 van 5 februari 2021. Het gegeven dat de termijn van het inreisverbod nog niet is ingegaan omdat verzoekster tot hiertoe weigert gevolg te geven aan een haar gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, doet geen afbreuk aan het bestaan van het inreisverbod en de tegenstelbaarheid hiervan aan haar, ook al bevindt zij zich nog steeds op het grondgebied.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, *Ouhrami tegen Nederland*, gesteld *“dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”*. Daarmee heeft het Hof van Justitie enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt *“om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten”* en

in punt 52 dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij de behandeling van verzoeksters verblijfsaanvraag heeft onderzocht of er tussen verzoekster en haar Spaanse neef een dusdanige afhankelijkheidsrelatie bestaat die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan verzoekster kan rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen concrete argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de overwegingen uit de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat men, om van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als een ander familielid van een burger van de Unie conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten, niet enkel moet voldoen aan de voorwaarden uit deze bepaling, maar ook over het recht tot binnenkomst in België moet beschikken. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op de verzoeken tot opheffing of opschorting van een inreisverbod. Dit wetsartikel houdt niet in dat een aanvraag voor een verblijfskaart enkel in het buitenland kan worden aangevraagd. Dit belet evenwel niet dat verzoekster thans verhinderd is om, zowel vanuit België als vanuit het buitenland, op rechtsgeldige wijze een aanvraag van een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie in te dienen, precies omdat haar een inreisverbod werd betekend dat nog niet is opgeheven of opgeschort, zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet.

Daargelaten de vraag of de redenering uit het arrest K. A. e. a. in dit geval zonder meer kan worden toegepast, aangezien de referentiepersoon niet de nationaliteit heeft van de lidstaat waar hij verblijft en deze wel degelijk gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer uit artikel 21 van het VWEU, wordt in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende gesteld: *“Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw neef waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw neef. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. U diende voorafgaandelijk aan deze aanvraag al 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met deze Spaanse neef. Deze aanvragen, ingediend op 14.03.2019, 22.10.2019, 11.03.2020, en 18.08.2020 werden geweigerd op 09.09.2019, 30.01.2020, 14.07.2020 en op 13.11.2020. U ging geen enkele keer in beroep tegen deze weigeringen. Voor uw dochter diende u reeds 01.09.2020 een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde Spaanse neef. Deze aanvraag werd op 03.02.2021 geweigerd. Voor U misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”*

Verzoekster betoogt dat zij in Marokko financieel volledig ten laste was van haar Spaanse neef, dat zij nooit heeft gewerkt en geen inkomen heeft en dat haar minderjarige dochter door haar Spaanse neef werd onderhouden. Verzoekster is van mening dat uit de stukken die ze heeft voorgelegd duidelijk blijkt dat zij zowel financieel als materieel afhankelijk is van haar Spaanse neef.

Verzoekster beperkt zich aldus tot de loutere bewering dat zij afhankelijk is van haar neef, maar maakt dit niet in concreto aannemelijk. Verzoekster is van oordeel dat in de beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zij geen elementen had aangebracht die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar Spaanse neef. Verzoekster meent dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de aspecten van afhankelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoekster toe is aan haar vijfde aanvraag voor een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon. Zij kan niet worden gevolgd dat zij nooit de gelegenheid zou hebben gekregen haar situatie nader toe te lichten.

Noch uit het administratief dossier, noch in het kader van onderhavig beroep kunnen concrete elementen worden gevonden waaruit kan worden opgemaakt dat verzoekster afhankelijk is van de referentiepersoon en door toedoen van de bestreden beslissing *“feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd”*.

Verzoekster laat bovendien volgend motief ongemoeid: *“Tijdens het gesprek van 30.06.2021 verklaarde U ook dat uw echtgenoot illegaal in Spanje verblijft en dat u dagelijks in contact staat met hem. Hij kan dus eveneens met u en uw dochter terugkeren naar Marokko. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.”*

Uit voorgaande blijkt dat verzoekster de schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Verzoekster laat na om bij de toelichting bij het middel uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing haar rechten van verdediging schendt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM):

“Dat het gecontesteerd ministerieel besluit in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), ondertekend op 4.11.50 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13.5.55, en met het proportionaliteitsbeginsel. Dat bovendien, door weigering van het recht op gezinshereniging aan verzoeker er een inbreuk is gepleegd op artikel 8 van het EVRM :

1) Eenieder heeft recht op eerbieding van zijn privé - leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

1) Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de Raad van State terzake heeft gesteld:

Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen de door artikel 8 EVRM gewaarborgde gezins- en familielevens (Raad van State 22.10.86, TVR 1987, nr. 44, pag. 27 e.v.). Dat het proportionaliteitsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en het uiteindelijk doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht vormen tussen de verschillende belangen. Dat de gevolgen van de gecontesteerde ministeriële beslissing in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 EVRM. In huidige geval zal bij een uitwijzing het recht op privé- leven niet worden gerespecteerd. Dat rekening houdende met de hierboven beschreven situatie er met voldoende zekerheid kan gezegd worden dat (door) de bestreden beslissing van de verwerende partij in art. 40 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM werd(en) geschonden;

Het ontzeggen van de toegang tot het Rijk aan verzoeker voor een lange duur kan moeilijk verenigd worden met artikel 8 EVRM gezien de overheidsinmenging de rechtsmatige belangen van verzoekster schendt. Dat om deze redenen de bovenvermelde bestreden beslissing dient te worden vernietigd minstens hervormd.”

2.2.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat er in het verzoekschrift geen middelen ontwikkeld worden die gericht zijn tegen het bevel tot terugbrenging. Het beroep tot nietigverklaring, zover het gericht is tegen de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging, is onontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbieding van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Er dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen verwanten, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

Waar verzoekster wijst op de band met haar Spaanse neef wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en de referentiepersoon in functie van wie zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Verzoekster stelt voorts dat verweerder geen belangenafweging heeft gemaakt. Zij kan niet worden gevolgd in haar betoog aangezien blijkt dat verweerder een belangenafweging op familiaal vlak heeft gemaakt. In de bestreden beslissing motiveert verweerder met betrekking tot het gezins- en familieleven: *"Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw neef waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekommen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw neef. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. U diende voorafgaandelijk aan deze aanvraag al 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met deze Spaanse neef. Deze aanvragen, ingediend op 14.03.2019, 22.10.2019, 11.03.2020, en 18.08.2020 werden geweigerd op 09.09.2019, 30.01.2020, 14.07.2020 en op 13.11.2020. U ging geen enkele keer in beroep tegen deze weigeringen. Voor uw dochter diende u reeds 01.09.2020 een gezinshereniging aan op basis van artikel*

47/1, 2° met dezelfde Spaanse neef. Deze aanvraag werd op 03 02.2021 geweigerd. Voor U misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15 12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. U bent een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat u ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van uw in België verblijvende neef. Nergens uit het dossier blijkt dat u daar niet toe in staat zou zijn. Het feit dat uw minderjarige dochter C. sedert september 2018 in België naar school gaat (1e secundair technisch onderwijs) staat een terugkeer naar Marokko van u en uw dochter niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140) Uw kind heeft de mogelijkheid haar studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125.845 van 20 juni 2014) alsook daar haar hobbies uit te oefenen. U toont niet aan dat een terugkeer naar uw land van herkomst een verstorend effect zou hebben op uw kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op uw precair verblijf in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van uw kind om niet van u te worden gescheiden. Dit impliceert dat wanneer u in België niet tot een verblijf bent toegelaten of gemachtigd en u het Rijk dient te verlaten, u zich hierbij dient te laten vergezellen door uw minderjarig kind teneinde de belangen van dit kind en de gezinseenheid niet te schaden."

Verzoekster laat bovendien volgend motief ongemoeid: "Tijdens het gesprek van 30.06.2021 verklaarde U ook dat uw echtgenoot illegaal in Spanje verblijft en dat u dagelijks in contact staat met hem. Hij kan dus eveneens met u en uw dochter terugkeren naar Marokko. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen."

Tot slot wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat maar verwezen wordt naar een eerdere verwijderingsmaatregel: "Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook aan het inreisverbod van 13 11.2020, u betekend op 17.11.2020."

Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM en van een "fair balance" aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC